

Tale 1. maj 2013

Godmorgen!

Hvor er det en fantastisk dag.

Det er den bedste 1. maj nogensinde.

Eller måske mere præcist – den bedste 1. maj i 10 år.

(...)

Sådan begyndte min 1. maj-tale sidste år.

For endelig ku' vi sammen holde 1. maj med en socialdemokratisk ledet regering, efter ti år med borgerligt styre.

Sådan er det også i år: Vi kan sammen holde en 1. maj med en Socialdemokratisk ledet regering ved Danmarks ror.

Faktisk har Socialdemokraterne nu siddet i regeringskontorerne samme med SF og de radikale i to-et-halvt år.

Men når der er gået to-et-halvt år begynder mands minde at blive lidt svagt - vi har svært ved at huske tilbage til den brusende fornemmelse for et år siden.

Og vi har også svært ved at huske tilbage på valgnatten og den eufori, der ramte os efter 10 års borgerligt styre.

For måske er det ikke helt gået, som vi regnede med og håbede på.

Der var lærerkonflikt. Var den aftalt mellem regering og KL?

Der var SAS-konflikt. Blandede finansministeren sig i dén?

Der er upopulære reformer.

Der er arbejdsløshed og akutpakker.

Men, venner, der er altså også krise.

Som resten af verden er vi ramt af finanskrisen, og løsningerne på dén ligger ikke lige for.

Regeringen er ledet af Socialdemokraterne – men det er Folketinget ikke. Det skal vi huske.

Og vi skal huske de GODE ting regeringsskiftet førte med sig:

- Afskaffelse af fattigdomsydelserne
- Mere uddannelse til både faglærte og ufaglærte
- Verdens mest ambitiøse energiaftale
- Øgede offentlige investeringer der skaber flere job

...for bare at nævne et PAR fremskridt.

Og vi skal huske, hvem der sad i regeringskontorerne for to-et-halvt år siden.

Jeg skal være den første, til at indrømme, at det nogle gange kan være lidt tungt at være Socialdemokrat – eller for den sags skyld SF'er – for tiden.

Jeg forsøger at undgå meningsmålinger.

Men for mig er det alligevel ikke svært at komme i den rette 1. maj-stemning trods skuffelser og problemer.

Egentlig skal jeg bare tænke på navnene Lars Løkke ... Claus Hjort Frederiksen ... Inger Støjberg.

For slet ikke at tale om Troels Lund Poulsen.

Og Kristian Jensen.

Kan I huske dem?

Vil vi egentlig have dem tilbage?

JEG vil ikke.

Og når jeg tænker på Dansk Folkeparti og deres indflydelse for to-et-halvt år siden, så er det HELT sikkert.

Så har jeg ingen problemer med at komme i 1. maj-stemning.

Dansk Folkeparti vender jeg tilbage til lidt senere.

Først vil jeg lige dvæle lidt ved den krise, som Danmark gennemlever lige nu. Og måske især én gruppe af danskere gennemlever lige nu.

Jeg er formand for Danmarks næststørste forbund, HK. Og vi kender alt til krisen.

Vores medlemmer er hårdt ramt af arbejdsløshed. A-kassen kan fortælle om 1000-vis, der i disse måneder mister deres dagpengeret.

De falder ud af systemet.

Hvis de er heldige, kan de få kontanthjælp.

Men rigtig, rigtig mange falder ud i ingenting.

De er gift med en ægtefælle, der er i arbejde.

De har hus. Eller bil. Eller campingvogn.

Så de er ikke **berettiget** til hjælp.

(...)

...ikke **berettiget** til hjælp!?

(...)

Mange har i årevis – nogle i det meste af deres liv – betalt til a-kassen.

Har bidraget til den store fælles kasse i den tro, at der var hjælp at hente, når nøden er størst.

Men nej – forsørgelsesgrundlaget skrider.

Lige nu bliver folk smidt ud til ingenting efter to år.

Tænk jer: 40 år på arbejdsmarkedet - smidt ud efter to!

Det kan vi ikke være bekendt.

Lige dér hopper kæden af for vores politikere i Folketinget – for her taler jeg altså ikke kun om regeringen.

(...)

Nu sidder hverken jeg eller resten af fagbevægelsen jo i Folketinget. Så jeg er klar over, at vi aldrig får en dagpengeperiode på fire år tilbage.

Det løb er kørt.

Men når politikere beslutter at halvere dagpengeperioden midt i en økonomisk krise af verdensomspændende dimensioner, så må de altså leve op til det ansvar, vi som vælgere har givet dem.

De må gøre noget for de langtidsledige. Og det skal gøres nu.

I HK har vi sat en kampagne i gang for at hjælpe politikere på vej:

Hvis I tænker jer om, kender I alle én, der er ramt. Nogle af jer behøver ikke tænke længe.

Andre skal lige ud i andet led.

Men vi kender alle én, der er ramt af ledighed.

Så vi vil gerne have, at I alle hjælper med til at råbe politikere op.

Vores kampagne er en underskriftindsamling.

Metal, 3F, FOA, NNF, Malerforbundet, BUPL, Prosa, Dansk Socialrådgiverforbund og Serviceforbundet og flere andre støtter os indtil videre. Tilsammen repræsenterer vi mere end én million medlemmer!

Indtil videre har mere end 12.000 skrevet under på **tre realistiske krav** til, hvordan vi kan forlænge dagpengeretten:

For det første:

Når du er arbejdsløs og tager uddannelse, skal det ikke tælle med i dagpengeperioden.

For det andet:

Når du er i jobrotation og løntilskudsjob, skal det tælle som arbejde. Så optjener du hurtigere din dagpengeret igen

For det tredje:

26 ugers arbejde skal give ret til dagpenge igen. Ikke 52 uger som i dag.

(...)

Uddannelse – jobrotation – genoptjening. Det er tre realistiske krav.

Så skriv under!

Du kan gøre det på Facebook. Du kan gøre det pr sms.

Og er du mest tryk ved pen og papir – så er det også en mulighed.

Vi afleverer alle underskrifterne til politikerne i Folketinget. Og jo flere, vi er, jo større er chancen for, at de lytter.

Så...skriv under!

Kravene er seriøse. Og de tømmer ingen statskonto.

Men de betyder en verden til forskel for mennesker, der står i en ulykkelig situation.

(...)

Den situation er der desværre nogen, der formår at udnytte for egen vinding.

Og det er så her, jeg vender tilbage til Dansk Folkeparti.

Den nye formand har en uddannelse, der er dobbelt så lang som den gamle formands. Men det forhindrer ham ikke i at være mere end dobbelt så tåbelig.

Kristian Thulesen Dahl er så utroligt heldig, at han ikke behøver være tynget af ansvar. Så han har foreslået, at man med et snuptag fordobler længden af dagpengeperioden igen.

Uanset, at han selv - midt i en krisetid - har været med til at indføre dagpengereformen i 2010 sammen med en blå regering.

Og helt ærligt: Han foreslår det jo kun, fordi han ved, det ikke kan lade sig gøre.

Med Johanne Schmidt Niensens ord: Han **pisser** på de arbejdsløse.

Det er usmageligt.

Og det er hyklerisk.

Lige så hyklerisk, som når samme mand beskylder regeringen for at kortslutte den danske model i lærerkonflikten!

Og som oveni spiller forarget over det!

Dansk folkeparti aner ikke engang, hvad den danske model **ER**.

For var det ikke Hr. Thulesen Dahl, der sidste sommer sad og spiste stegt flæsk på Restaurant Vejlegården?

Var det ikke Dansk folkeparti, der med flæskespisning demonstrerede **IMOD** en fuldt lovlig og lige-efter-bogen konflikt med en arbejdsgiver, der forsøgte at dumpe lønningerne?

Og var det ikke Dansk folkeparti, Venstre og Liberal Alliance der foreslog at **AFSKAFFE** den danske model? Ved lov?!

Jo det var.

Det er usmageligt.

Og det er hyklerisk.

(...)

Så for lige at slå det helt fast: Dansk Folkeparti har ikke ret - regeringen kortsluttede **IKKE** den danske model i lærerkonflikten.

Heller ikke selv om den endte med et regeringsindgreb.

Sådan virker den danske model jo **også**.

Det er naturligvis ikke rart at se på.

Men den danske model virker. Nogle gange smertefrit. Andre gange **gør** det ondt. Rigtig ondt.

Denne gang gjorde det rigtig ondt på lærerne. På forældrene. På skolebørnene.

Men at FTF-formand Bente Sorgenfrey i kampens hede pludselig bytter rolle med Dansk Folkeparti - det forstår jeg ikke.

Mens Dansk Folkeparti meget overraskende **forsvarede** den danske model, så ville Bente Sorgenfrey pludselig **nedlægge** den!

Sorgenfrey foreslog i fuld alvor, at ophæve lockout- og strejkeret på det offentlige område!

Jamen hvad **sker** der?!

”Så kan vi få et system ligesom i Portugal (...) eller i Grækenland (...)”

Det si'r hun!

Jeg ved ikke, hvad I synes – men herfra hvor jeg står, ligner de to lande meget, meget gode eksempler på, hvorfor vi lige præcis skal **værne** om den danske model.

Ja - vi skal spørge os selv, hvordan vi forbedrer den danske model på det offentlige område.

Ja - vi skal spørge os selv, om styrkeforholdet mellem lønmodtager og arbejdsgiver er fair.

Ja - vi skal spørge os selv, om ikke det forrykker balancen, at en offentlig arbejdsgiver faktisk **tjener** penge under en konflikt, mens en privat arbejdsgiver **taber** penge.

Det skal vi spørge os selv om. Og vi skal finde svar og løsninger.

Men vi skal ikke afskaffe den danske model.

Vi skal lade den virke.

Og vi skal bevare den.

For der er brug for den danske model. Nu endnu mere end før krisen.

I krisetider er der mere end nogensinde brug for et fleksibelt arbejdsmarked, der selv sørger for aftalerne på arbejdsmarkedet.

Men der er også brug for en ansvarlig regering, der kan sætte rammerne for et solidt arbejdsmarked med job og vækst.

Ingen vækst - ingen nye job.

Ingen nye job - ingen fald i ledigheden.

Regeringens vækstpakke blev forhandlet færdig i fredags, og med den har vi fået et reelt bud på, hvordan vi kommer videre.

Hvordan vi kommer ud af stagnation og smalhals.

Er alle dele af pakken rød socialdemokratisk politik?

Nej.

Men holder jeg vejret og håber, pakken vil virke?

Ja. Absolut.

Jeg nægter at være imod initiativer, som, man påstår, kan skabe 150.000 arbejdspladser. Det ville være godt dumt.

Men jeg forbeholder mig naturligvis ret til at være skeptisk.

Jeg forbeholder mig ret til at være skeptisk overfor at lempe selskabsskatten. Jeg tror ikke på, at dét er jobskabende.

Og jeg forbeholder mig ret til at være skeptisk overfor lav offentlig vækst.

Men jeg anerkender politiske håndværk, når jeg ser det. Og her har regeringen formået at indgå forlig (aftale?) hen over midten. At favne oppositionen. Og at favne arbejdsgiverne.

Jeg noterer jo, at arbejdsgiverne har svært ved at få armene ned igen efter at have set indholdet i vækstpakken.

Så til dem vil jeg bare sige:

I skal leve op til jeres ansvar:

Regering og Folketing sætter nu gode rammebetingelser for vækst. Udnyt det. Skab job.

Vi holder øje med jer, og vi holder øje med, at I opfører jer ansvarligt.

(...)

Og til jer, der sidder her.

Nej – ikke alt i den pakke er rød politik. Den er vedtaget med det bredest mulige flertal i Folketinget.

Nej – ikke alt, hvad regeringen får vedtaget er rødt.

Forslag skal igennem Folketinget for at blive vedtaget.

Og Folketinget er altså ikke rødt.

Ikke med den nuværende mandatfordeling.

Derfor kan regeringen ikke bare føre den rene socialdemokratiske politik, vi så gerne ville have set efter 10 år med borgerligt styre.

Derfor skælder vi ud og vi synes, det kan føles tungt.

Som jeg sagde tidligere: meningsmålinger er ikke min yndlingslæsning.

Men Danmark har det folketing, som danske vælgere har sammensat.

Og regeringen fører ikke denne politik for at genere vælgerne, men for på ansvarlig vis, at gøre det, der er behov for, for at vi kan komme ud af krisen.

Det gjorde Fogh ikke. Og derfor sidder vi i den økonomiske suppedas i dag.

Derfor sidder Socialdemokraterne med regningen.

Men lad være med at lade jer lokke over "på den anden side".

Det bliver det i hvert fald ikke bedre af. Tværtimod.

Det er i krisetider, vi skal stå sammen.

Det er NU, vi skal stå sammen.

Det er NU vi skal stemme med hjertet – ikke med fødderne.

For der VIL komme bedre tider.

Der SKAL komme bedre tider.

Men kun hvis vi står sammen.

God 1. maj